

DE PAPA'S & DE MAMA

NINA KREEG EEN KIND MET TWEE MANNEN

Je wilt niets liever dan moeder worden, maar de juiste man blijft uit. Het gebeurde schrijfster en cabaretière Nina de la Croix (33), en dus nam ze het heft in eigen handen. Samen met het homostel René en Rick Paul kreeg ze zontje Ko, de eerste 'roze speeddate'-baby van Nederland.

Baby Ko met zijn moeder en zijn twee vaders: Rick Paul van Mulligen (links, 33, bekend van o.a. 'A'dam & E.V.A.') en René van Bakel (29, ook acteur).

“Tijdens de pauze van de speeddate-avond, in april 2013, zocht ik onmiddellijk naar hem. René, de man met wie ik had zitten kletsen. Hij was het, de vader van mijn kind. Maar kennelijk vonden andere wensmoeders hem ook interessant, want ze hingen allemaal om hem heen. Na afloop zocht ik René dus opnieuw, maar hij leek verdwenen. Ik baalde enorm, want juist bij hem was ik in mijn enthousiasme vergeten om gegevens uit te wisselen. Met m'n ziel onder de arm liep ik naar de uitgang. Daar stond hij. Met z'n e-mailadres stuiterde ik later naar huis. Deze ontmoeting zou mijn leven weleens compleet kunnen veranderen, wist ik toen al. Als kind hield ik dagboekjes bij van mijn poppen. Ik noteerde precies hoeveel ze hadden gedronken en geslapen. **Op de toneelschool droomden anderen ervan de nieuwe Carice van Houten te worden, voor mij stond moeder worden op nummer één.** Maar voor relaties bleek ik weinig talent te hebben. Na drie maanden verliefdheid – en stiekem al fantaseren welke kindernamen mooi bij zijn achternaam passen – liep het telkens fout. Niet erg als je begin twintig bent, maar op mijn dertigste werd ik er moedeloos van. En nadat ik, met veel plezier maar zonder succes in de liefde, had meegedaan met het reality-programma ‘Samen single’, dacht ik: nu is het klaar. Een man had geen prioriteit, een kind wél.

STIKJALOERS

Tijdens de kerst van 2012 kreeg ik het boek ‘De wens en de vaders’, geschreven door Sara Coster, over ouderschap met een homostel. Ik las het van kaft tot kaft, en nog eens en nóg eens. Het sprak me zo aan, want een kind via een donor, dat was het niet voor mij. Ik wilde een gezin voor mijn kind. Een lange, gevulde tafel met Kerstmis, dingen delen, samen trots zijn op de eerste stapjes. 2013 benoemde ik daarom tot mijn roze onderzoeksjaar. Begin februari ging ik voor het eerst naar een bijeenkomst van Meer dan gewenst, een stichting voor homo- en lesbisch ouderschap. Ik voelde me er op slag thuis. Zo veel mensen met een kindervens, die er bewust en zorgvuldig over nadachten. Dat vond ik mooi. Want wat is het toch raar: voor alles wat van levensbelang is, moet je op les, examens doen, maar een kind kun je, zo, hop, onvoorbereid krijgen. Dat deze mensen er zo mee bezig waren, vond ik een verademing. Twee maanden later organiseerde de stichting voor het eerst een speeddate-avond. Vijf minuten praten met een man of een stel, aftasten of er een klik was en of je dezelfde ideeën had. Ik ging er heel rustig heen. Nerveus was ik niet, ik kon toch geen blauwtje lopen. Dacht ik. Bij René voelde ik dus meteen: ja. JA! We zagen dezelfde vorm van co-ouderschap voor ons, werkten in hetzelfde vakgebied. Hij was ▶

◀ getrouwd; een plus voor mij, ik wilde graag dat het kindje bij de vaders in een liefdesrelatie – met alles wat daarbij hoort, óók de ruzietjes – zou opgroeien. En René was ook nog eens superknip! Thuis heb ik meteen een mail gestuurd. ‘Geen gras...’ was het onderwerp. Wat was ik zenuwachtig! Veel erger dan ooit tevoren, voor wat dan ook. De angst om een blauwtje te lopen als potentiële moeder bleek veel erger dan als partner. Pas na drie dagen kwam de verlossende reactie. Van René’s man Rick Paul, dat vond ik wel chic. Ze wilden mij ook graag ontmoeten. Rick Paul – die net zo leuk bleek als René – en René verlangden al een tijd naar een kind, vertelden ze bij koffie met taart. Ze hadden over adoptie gedacht, maar hadden moeite met de lange wachttijd, en het feit dat hun keuze werd beperkt doordat veel landen anti-homo zijn en andere landen hun liefdesrelatie hooguit gedogen. Bovendien leek het hen beter, leuker, als hun kind ook een moeder had. Ze hadden al eerder met andere wensmoeders gesproken. Stikjaloers was ik meteen op die stomme vrouwen. De ontmoeting was waanzinnig, het etentje dat kort erna volgde nog meer. Zij waren het voor mij. En ik ook voor hen, bleek. Geweldig. Maar ook een beetje snel: had ik niet een jaar uitgetrokken voor ‘onderzoek’? Maar dit voelde zo goed, dat kon ik niet laten lopen.”

EÉN GEZIN, TWEE HUIZEN

“Wat volgde, was een prachtige *summer of love*, waarbij we elkaar wel vier keer per week zagen, fantastische dingen deden, eindeloos spraken en elkaar zo steeds beter leerden kennen. We zaten alle drie compleet in een roes. Het was zo intiem wat we deelden! Het was heerlijk om al onze dromen over een kind voluit te laten stromen. We bleken over

‘WE GEBRUIKTEN HET ZAAD VAN HEN ALLEBEI, ZODAT WE NIET ZOUDEN WETEN WIE DE VADER WAS’

de meeste dingen hetzelfde te denken, met als belangrijkste punt: een gezin vormen in twee huizen, veel samen doen – kerst, vakanties – en de zorg fifty/fifty verdelen. Voor kleine dingen waarover we het niet meteen eens waren, bleek een oplossing niet moeilijk. Zo zijn de mannen erg van gezond eten, en vonden ze dat een kind de eerste paar jaar geen suiker mag. Ik zou daar zelf wat makkelijker in zijn, maar ja, als je echt kijkt wat het beste is voor het kind, is de uitkomst simpel. René zou graag rondfietsen met het kind in een draagzak, ik vond dat gevaarlijk. En veiligheid boven alles: dus nee. We zetten alles op papier als weloverwogen intentieverklaring. En bij elke uitstap, elke ontmoeting met elkaars familie werd het duidelijker: we zouden dit gaan doen. Wie de biologische vader zou worden, daar waren Rick en René nog niet uit. Ik kwam met het voorstel om mij met het zaad van hen allebei te insemineren, zodat we niet zouden weten van wie de baby was. Zo zouden we echt met z’n drieën zwanger zijn. In september 2013 zijn we begonnen. De eerste twee keer was ik ervan overtuigd dat

ik zwanger was, maar ik werd ongesteld. Te vroeg zelfs, alsof mijn lichaam me uitlachte. **De derde keer stonden de mannen als springende kleuters met een zwangerschapstest voor mijn deur. Ik geloofde er niet in, wilde liever nog wachten**, maar plaste toch in een potje. Aan de keukentafel deden we de test, legden het stripje onder een krant en wachtten tien minuten. Superspannend. Ik deed niets anders dan roepen: ‘Het is toch negatief!’ Maar toen we het papier wegtrokken, zagen we een overduidelijke plus. ‘Je ben gewoon keihard zwanger,’ schreeuwde Rick Paul juichend, en ook René en ik gingen uit ons dak.”

KAN IK DIT WEL?

“De zwangerschap was een crime, alle negen maanden lang. Ik was kotsmisselijk en mijn hormonen lagen overhoop. Ik raakte mezelf compleet kwijt. Werken ging na twintig weken al niet meer, op een feestje barstte ik zomaar in tranen uit. Ik voelde me verrot en onbegrepen. En vooral: heel erg alleen. Voor de mannen was het schrikken, ze hebben het flink met me te verduren gehad. Ik maakte scènes om niks. Maar er zat dan ook iets

NINA ON TOUR

Nina toert in 2015 samen met Maarten Ebbers met de voorstelling 'Meer hebben wij niet nodig', waarin haar eigen verhaal centraal staat. Daarnaast is ze bezig met haar eerste boek. Meer info: ninadelacroix.nl.

MEER WETEN?

Wil je meer weten over 'roze' co-ouderschap? Lees het boek 'De wens en de vaders' van Sara Coster (uitgeverij Atlas-Contact, 2012), of check meerdangewenst.nl, een stichting die zich inzet voor lesbo's, homo's en biseksuelen die gekozen hebben voor kinderen binnen hun relatie.

diepers onder. De mannen waren heus erg betrokken, gingen altijd de dialoog aan. Maar ze vertrokken 's avonds toch weer. Samen. En ik lag alleen in bed. Ik was emotioneel totaal in de war. Was er nou een 'wij' of niet? Ik heb veel spijt gehad van mijn keuze. Ik dacht: dit kan ik niet. Een vrouw is niet gemaakt om dit alleen te doen. Dat ik niet wist van wie ik zwanger was, vond ik ook niet fijn. Wie zat er nu eigenlijk in mijn buik? En toen bleek ik als klap op de vuurpijl ook nog verliefd op Rick Paul – dat ontdekte ik pas tijdens een gesprek met een psycholoog. Ik had het zelf niet eens door. Het is logisch achteraf: als zwangere vrouw had ik behoefte aan veiligheid, wilde een holletje maken. Met lood in mijn schoenen heb ik het aan de mannen opgebiecht. Het werd een mooi gesprek, mijn gevoelens mochten er zijn, werden geen pijnlijk issue. 'Ik snap het, ik vind hem óók leuk,' zei René. Super, wat een gouden jongens."

BEVALLING VOOR DRIE

"Het mag duidelijk zijn: de zwangerschap was niet helemaal zoals ik het me had voorgesteld. Maar nu Ko, onze zoon, er is, is alles nog veel beter dan ik had gehoopt. Ik hou zo verschrikkelijk veel van hem, niet normaal. Dat gevoel is veel sterker dan ik ooit had gedacht. Het moment dat ik hem vasthield: niet te beschrijven. De mannen waren bij de bevalling. Rick Paul steunde me bij mijn hoofd, René ving het kindje op. Ze zijn een week blijven logeren en hielpen me overal mee. De eerste week was pittig, alle uitputting moest eruit, maar daarna werd het een sprookje. De draak in mij verdween, ik werd weer mezelf. En was compleet *happy* met de situatie. Ko met de mannen delen voelt heel natuurlijk. Het is precies zoals het moest zijn. Door alles wat we meegemaakt en gedeeld hebben, zijn we al familie geworden, en Ko bindt ons nog meer.

Rick heeft Ko bij de wet erkend, Dat kon helaas maar een van de twee doen. Grappig genoeg was meteen na de geboorte al duidelijk dat juist René de biologische vader is van Ko, hij is een klein kopietje. Maar dat doet er niet toe: ze zijn beiden Ko's papa. Doordat ik nog borstvoeding geef, heb ik Ko nog wat meer, maar ik ben me langzaam aan het terugtrekken. Dat gaat me makkelijk af. Niet dat ik nooit eens tranen voel branden als ik hem bij Rick Paul en René achterlaat, natuurlijk mis ik hem. Maar dat is het logische gevolg van de bitterzoete keuze die we gemaakt hebben. En zo is het goed. Want ik ben ook blij met mijn vrije dagen. Dan kan ik bijtanken, mijn mails eindelijk weer beantwoorden, vriendinnen zien. En Ko functioneert heel goed in deze situatie, hij is een erg gelukkige baby. Het kan werkelijk niet beter. Het contact met de mannen is geweldig. Onze band is zo goed, en we kunnen eindeloos over Ko praten. Heerlijk! Ons mannetje heeft maar liefst drie ouders die heel veel van hem houden. Het voelt voor mij als een echt gezin, maar dan zonder de gevaren die een liefdesrelatie heeft. Garanties heb je nooit, maar hoe wij alles hebben besproken en doorgenomen, vind ik heel uniek. Ik ga ervan uit dat we, wat er ook gebeurt, onze ego's altijd opzijzetten en vanuit liefde voor Ko zullen handelen." •

'NATUURLIJK VOEL IK WELEENS TRANEN ALS IK KO BIJ ZE ACHTERLAAT. MAAR IK BEN OOK BLIJ MET MIJN VRIJE DAGEN'